

Av Ingrid Synnøve Stuksrud

Isidros første møte med julebudskapet

En julefortelling fra Sør-Amerika

Regntida var i full gang, og det nærmet seg slutten av året, den tida da mange mennesker i verden feirer jul. For arbeiderne på de bortgjemte marihuana-åkrene inne i Sør-Amerikas regnskoger, betyr ikke jula noen ting. Mange har knapt hørt om den. De sliter på sultelønn året rundt.

***

Isidro hørte lyden av galloperende hestehover mot jordveien og trakk seg fort inn i underskogen, men rytteren hadde allerede sett ham. Hesten steilet og stoppet rett ved siden av Isidro. Rytteren var Augustin Sosa, oppasseren på den store estancia'en oppe ved elva. Han hilste kort til indianeren og estancia-arbeideren Isidro Benitez.

Hesten sto og trippet utålmodig. Augustin ga den et sint rapp med ridepiskan og gneldret:

– Stå stille, din fillegamp!

Hesten kastet seg rundt, men et par harde slag til fikk den omsider såpass til ro at Augustin kunne få ropt til Isidro:

– Du, jeg liker kona di. Hvor mye skal du ha for henne?

Isidro ble mørk i blikket. Hva våget han, den kjepphøye oppasseren?

– Nå, hva sier du?

Augustin Sosa hadde liten tålmodighet med de trege indianerne.

Isidro var ikke av dem som pratet mye, og slett ikke når han var sammen med paraguayere, og nå attpå til en overordnet.

– Du skal få ei flunkende ny hagle for henne.

Så han mente det virkelig! Den mørke huden til Isidro ble gråblek. Han satte noen harde, trossige øyne i oppasseren og svarte innbitt:

– Hun er ikke til salgs!

De falske, flakkende øynene til Augustin Sosa ble smale som streker. Munnen fortrakk seg i et surt geip. Så

satte han sporene hardt i siden på hesten og gneldret i det han før avsted:

– Vi er ikke ferdige med dette ennå, Isidro Benitez!

***

Samme kveld satt Maria og Isidro på

hver sin lille trekrakk ved bålet inne i den usle hytta si. Månen skinte inn mellom stakkene i de glisne hytteveggene og dannet mønster på jordgolvet. Den sure røyken fra bålet rev i nesa og holdt myggen borte.

I et hjørne sto ei "katre" – ei seng laget av strimler av kuhud over ei enkel treramme – med noen klesfiller oppå. Ved siden av hang ei hengekøye flettet av bladfiber. Der lå en nyfødt unge og smattet på ei fille, mens Maria av og til ga køya et puff så den svingte frem og tilbake.

Frosker og sirisser hadde nattkonsert utenfor. Inne hørte en bare knitring fra den rå veden på bålet og knirking i hengekøyefestene. Isidro var mer fåmølt enn noensinne. Plutselig brøt han stillheten:

Forts. side 19

Hesten sto urolig, men et par harde slag av piskan fikk den til å stå stille, og Augustin ropte til Isidro: – Du, jeg liker kona di! Hvor mye skal du ha for henne?

Isidros første møte med julebudskapet

Forts. fra side 7

– Vi må flytte herfra.

Maria så spørrende på han.

– Hvorfor det?

– Augustin Sosa vil ha deg.

Maria stirret med store, ville øyne inn i bålet.

– Hvem har sagt det?

– Han selv. Nå i ettermiddag.

– Og hvor skal vi dra?

– Du snakket en gang om utlendingene i Puerto Esperanza. Kanskje vi skulle prøve å komme oss dit?

– Å, men det er så forferdelig langt dit! Vi greier ikke gå så langt før denne Sosa har tatt oss igjen. Han kan ikke la deg dra, for du vet for mye om "droga'ene" han har i åkeren sin.

Det var ikke lett å sove den kvelden. Etter den trykkende varmen om dagen, virket det råkalt når mørket seg på. Maria og Isidro pakket de laserte sengeklærne godt om seg, men kulden kom mer innenfra i kveld. Isklumper inni dem fikk huden til å stramme seg og bli nuppet.

Maria lå med stive øyne og stirret ut i mørket. Det indre mørket var enda svartere. Det lyste ingen måne og ingen håpets stjerne. Det var bare bekmørk natt.

Hun lå og tenkte på flyene som pleide

Forts. neste side

å lande nede på sletta ved elva nedenfor estancia'en. For det meste var det brasilianske fly som kom, venner av eieren selv. De dro aldri tomhendte derfra, men bare de mest innvidde visste at det var disse flyene som dro avsted med høstens grøde, marihuana'en. De ensomtliggende estancia'ene egner seg godt til slik forbudt avling og handel.

Maria og Isidro startet ferden en fredagskveld. Det var som en flukt å regne. Ingen visste at de dro.

De lå mange måneders misnøye bak flukten, men Augustin Sosas trussel om å ta Maria, fikk begeret til å flyte over for Isidro. Mange av arbeiderne hadde måttet finne seg i å dele kona si med en av sjefene, men der stod Isidro fast: Maria var hans!

Nå dro de sin vei ut i det ukjente. Isidro gikk først med "machete'n", jungelkniven, i den ene handa og en liten bylt i den andre. Maria kom noen skritt etter med ungen på hofta og de få eiendelene deres i en bylt på hodet. Det var mørkt og vanskelig å gå. De gikk hele natta og langt utpå formiddagen neste dag. Da sank Isidro sammen. Han rystet av feber. Han hadde vært mye plaget av malaria, og den lange nattemarsjen hadde nok vært for mye for han nå. Så kom de ikke lenger i dag.

Ved soloppgang neste morgen fortsatte de. Veien ble lang og tung. Isidro sjanglet av utmattelse, snublet og falt, men kavet seg opp igjen. Maria måtte bære både ungen og begge byltene. Nå var hun nær ved å gi opp, men de måtte videre.

De fulgte en smal, nesten igjengrodd sti nedover langs elva. Det var tryggest, for da slapp de ikke opp for vann. De tørre kjøttstrimlene de hadde med til niste, gjorde dem så tørste. Appetittelig var det ikke, det brune ellevannet, men å, så velgjørende likevel!

Maria kunne ikke svømme, og Isidro orket ikke hjelpe henne over elva, så de fulgte alle dens svinger og buktninger. Veien ble lengre, men de kom likevel stadig lengre bort fra Augustin Sosa.

Sent en ettermiddag sto de på et høydrag og så utover ei myrlendt slette som

For første gang i sitt liv hørte Isidro en underlig fortelling om et guttebarn, som ble født i en stall, og lagt i en krybbe...

skrånet opp mot en tettbebyggelse. Der bodde utlendingene i store, hvitkalka murhus.

Maria og Isidro sank sammen av utmattelse og lettelse. Der borte kunne de være trygge! Men de måtte vente til det ble mørkt før de våget seg over den åpne slette.

På misjonsstasjonen var juleforberedelsene i full gang. Om kvelden skulle det

være fest for alle som bodde der. Storfamilien skulle samles til julekveldsfeiring med god julemat og gaver til store og små. De skulle lese juleevangeliet og synge de kjære julesangene. Som de gledet seg!

Termometeret viste 33 plussgrader ute i skyggen. Svettevåte som de var etter alt strevet, måtte samtlige ned i elva for å forfriske seg litt før feiringa tok til. Badeturen til elva hver ettermiddag pleide å være dagens høydepunkt for ungene,

men i dag var alle utålmodige etter å komme seg hjem igjen. Med skrik og skråll kravlet de seg oppover elvebred- den, og løp om kapp oppover bakken mot misjonsstasjonen.

★ ★ ★

Den lille Benitez-familien satt i ei halv- veis nedfalt hytte på den motsatte siden av elva og betraktet de glade menneske- ne som boltret seg i vannet. Så snart det ble mørkt, stiltret de seg over sletta. Ved brua over elva stanset de, så på hveran- dre og spurte hverandre med øynene om de skulle gå videre. Maria nikket og la i vei over brua. Hun hadde vært på mi- sjonsstasjonen for mange år siden og visste at menneskene der ikke var farli- ge. De hadde hjulpet henne en gang hun var syk, og hun hadde fått fine klær av dem. Hun snudde seg mot Isidro og hvisket:

– Kom!

Om litt sto de utenfor det store, hvite huset og hørte glad sang innenfor. De sto lenge og lyttet før de torde klappe i hendene som tegn på at de ville ha tak i folket der inne. De klappet og ventet, klappet og ventet. Omsider trakk en in- dianergutt hodet ut av døra og spurte hva de ønsket. Begge ble forlegne. Hva ville de egentlig? Torde de si at de var på flukt og søkte ly? Isidro mannen seg opp og sa:

– Kan vi få snakke med sjefen?

Guttungen forsvant, og like etter kom en blid, hvit mann til syne i døråpning- en. Maria tøyde seg for å se inn. Der satt minst femten mennesker rundt et stort bord. Alle hadde tallerkner med mye mat foran seg, og alle lo og så lykkelige ut.

– God kveld. Hva vil dere? spurte den blide mannen. Han snakket spansk, og det språket var ikke Isidro vant til å bru- ke, selv om han forsto det. Han svarte derfor på sitt eget morsmål – guarani:

– Vil du kjøpe machete'n min?

Misjonæren hadde arbeidet i mange år blant indianerne og skjønnte straks at dette var ikke den virkelige grunnen til besøket. Her måtte han ta seg god tid, men akkurat i kveld ville han helst feire jul sammen med storfamilien sin.

– Et øyeblikk, sa han og forsvant inn igjen. Etter å ha konferert litt med kona si, kom han ut og ba dem komme inn og feire jul sammen med dem. Maria og Isi- doro så på hverandre og nøyte. Så begyn- te Isidro å gå mot døra, og Maria fulgte sakte etter med ungen og byltene. Det

ble gjort plass for dem ved bordet, og så mye god mat som de fikk den kvelden, hadde de aldri smakt i hele sitt liv. Beg- ge kviknet til igjen og fikk oppleve en kveld de aldri hadde kunnet drømme om.

For første gang i sitt liv hørte Isidro en underlig fortelling om et guttebarn som ble født i en stall og lagt i ei krybbe, om engler som sang for noen gjeterne, og om tre vise menn som kom og tilbad barnet. Maria hvisket til han at dette hadde hun da hørt om da hun var lita jente og var med på den samme misjonsstasjonen.

En slik fest fikk de være med på neste dag. Da kom alle indianerne som bodde i skogen rundt stasjonen, og mange som bodde langt, langt unna. Det var ikke plass for alle inne i skolestua, så folk slo seg ned under trærne utenfor. Maria og Isidro fikk presset seg gjennom døra og huket seg ned på en provisorisk planke- benk bakerst ved veggen. De satt og måtte og sugde til seg alle de nye inn- trykkene. Den hvite mannen spilte trekk- spill, og et par indianergutter spilte gitar. Alle sang av full hals korte kor og lange sanger om hverandre. En mann leste fra den samme svarte boka som misjonæren hadde brukt kvelden i forveien, og så be- gynte et spetakkel uten like. Isidro dultet borti Maria. Han virket skremt.

– De ber til guden sin, hvisket hun.

Så stimet alle ungene frem og sang og klappet og smilte bredt. Deretter reiste en ung indianer seg opp og begynte å snakke på guarani. Isidro spisset ørene. Gutten snakket lavmølt og inderlig:

– Jeg er så glad for at jeg er frelst.

Tenk at Jesus kom hit til jorda for å frelse meg. Han har tilgitt meg at jeg drepte naboen min fordi han hadde drept faren min. Jesus har tatt bort hatet og hevnlus- ten. Nå er jeg glad i alle, for Jesus har fylt meg med kjærlighet, jeg har fred inni meg og med familien min og naboe- ne, og tenk at Han har lovet meg at når jeg dør, skal jeg få komme til himmelen hvor Han har bygd hus til meg. Hvis det er noen her i dag som ikke kjenner Je- sus, må dere komme til Ham og be om tilgivelse for det gale dere har gjort, så får dere den samme freden som jeg har.

Gutten satte seg, og det ble mer sang og en lang tale av den hvite mannen. Isidro ble sittende i egne tanker og tenke på de underlige ordene til unggutten.

Da møtet var slutt, samlet alle seg ute på plassen utenfor. Nå skulle der serve-

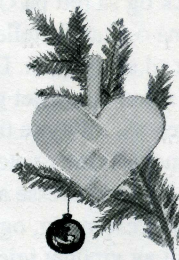
res "asado" – grillet kjøtt. Ei hel ku var slaktet for anledningen, og der var flere store kjeler med kokt manioka og store spann med saft. Her var det fest!

Isidro hadde merkelig nok ikke lyst på mat i dag. Han hadde hørt noen mer- kelige ord i går kveld og i dag som gjorde ham så urolig innvendig. Han satte seg rett på bakken under et stort mango- tre og støttet seg mot stammen. Han ble sittende og fingre med et par gresstrå og stirret tomt ut i lufta mens tankene surret og følelsene bruste inni ham.

★ ★ ★

Den lille familien fikk bli på misjonssta- sjonen i jula. Etter flere lange samtaler med misjonæren og med noen av india- nerne som bodde på stedet, fikk Maria og Isidoro fortalt sin historie, og de fikk høre mer om guttebarnet som hadde kommet til verden for å gi alle dem som tok imot Ham, rett til å bli Hans barn og arve evig liv i himmelen. Mørket måtte vike for lyset, og de fikk oppleve den virkelige julefreden i sitt indre.

Det hører også med til historien at de fikk seg både hus og arbeide på misjons- stasjonen. Her fikk de også leve i fred for Augustin Sosa. De levde nå under Guds beskyttelse.

Juledikt

Rammen om julen den skal
være vakker,
slik som papiret på julepakker...
Viktigst er innhold og sann verdi,
det har det vært og vil alltid bli.
Derfor er det viktigst i julefesten
Jesus som gaven og hedersgjesten.

O.B.J.